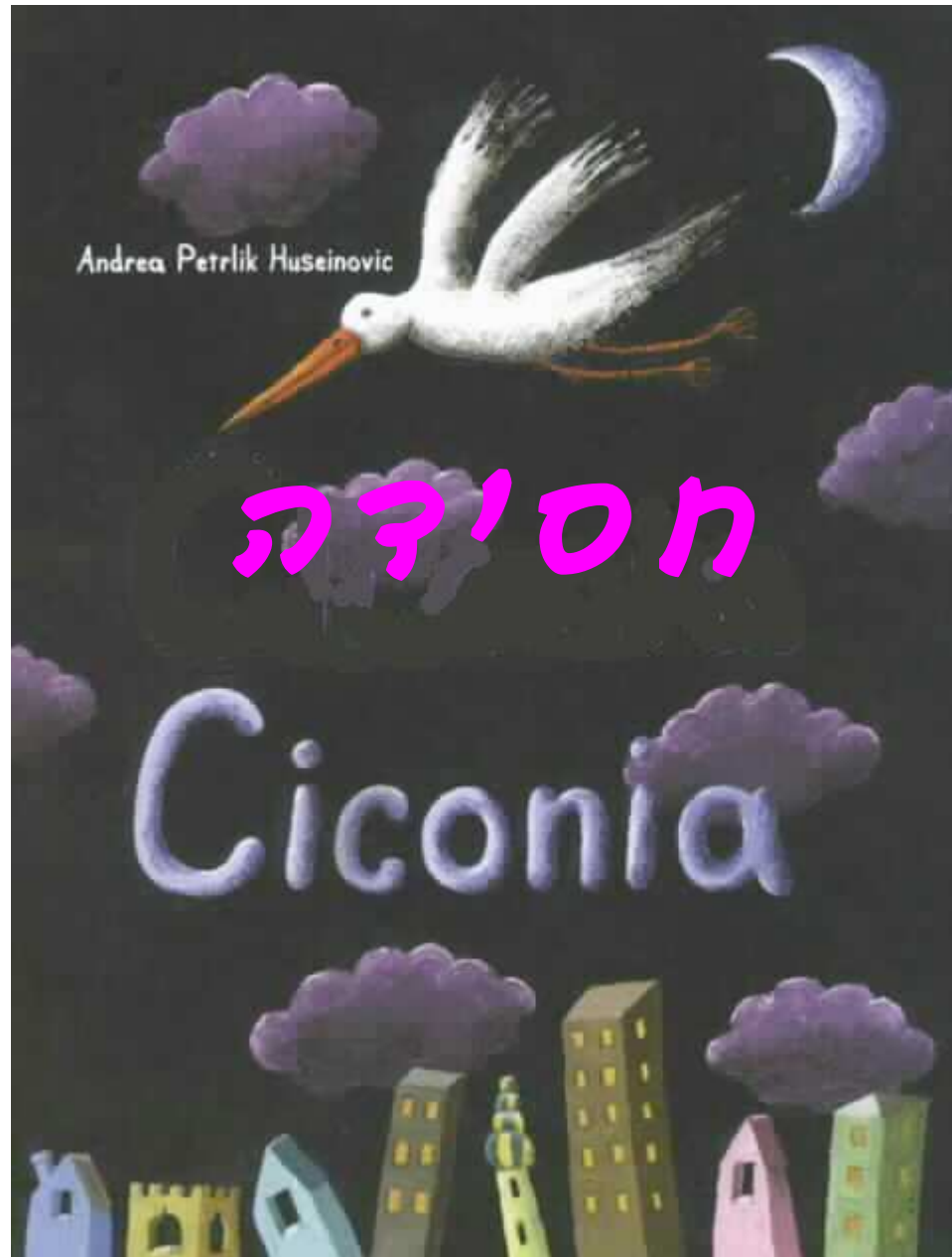

Andrea Petrlik Huseinovic

חסידיקה

Ciconia

ציירה וכתבה

אנדראה פטרליק הוסינוביץ'

אנדראה פטרליק הוסינוביץ'

חסידה חסידה

חסידות מעדיפות לבנות את הקנים שלהן
במקומות גבוהים, כמו גגות, עמודים
וארובות. אני לא אוהבת שלג. בחודשי
החורף אני עוברת לאזורים חמים של
אפריקה, אך אני תמיד חוזרת למולדתי.

אני חסידה לבנה. הנוצות שלי הן
לבנות ושחורות, אורך רגלי הוא כמעט
מטר אחד והמקור שלי ארוך ואדמדם.
יש אנשים שחושבים כי אני מביאה
מזל ואושר ושיש לי קשר כלשהו עם
בואם של תינוקות לעולם.

ביתי היה בקרואטיה. זו ארץ קטנה אך יפה מאוד, עם הרבה יערות, שדות תבואה, ים כחול ואיים רבים. לפני עשר שנים בניתי את הקן על ארובה של בית חרושת ישן, בכפר קטן, מוקף בשדות חמניות. כל יום הקשבתי לקולות של ילדים מאושרים, שחזרו הביתה מבית הספר הסמוך. כששמעתי אותם, למדתי על היופי של ארצי.

אך יום אחד הכל נעלם. בית הספר נסגר.
החמניות נדרסו. בתים נשרפו וגם הארובה שלי
נפלה. לא היה לי יותר בית.
לא ידעתי מה קרה. מישהו הזכיר "מלחמה", אך
אני לא הבנתי את משמעות המילה הזאת.
התחלתי לחפש ארובה אחרת כדי לבנות עליה
את הקן. במעופי ראיתי יערות וכפרים בלהבות,
ילדים יתומים, ללא הורים, וערים הרוסות.
היו לי דמעות בעיניים אך מרוב הדמעות איש לא
הרגיש בדמעה נוספת.

התעופפתי במשך ימים ולילות. רציתי לעוף
למקום מרוחק. רציתי למצוא כפר קטן ושקט,
ולהקשיב שוב לקולות מאושרים של ילדים.
זה קרה בלילה. הכוכבים האירו את דרכי.
ופתאום ראיתי במרחק אלפים על אלפים של
כוכבים חדשים, גדולים וקטנים.
כשהתקרבתי האורות גדלו בעיני. ראיתי עיר עם
בנינים גבוהים, שהגיעו כמעט עד השמיים.

הייתי עייפה מהדרך והתיישבתי על גג של
בנין גבוה. מחר אמצא ארובה, חשבתי.
עצמתי את עיני ונרדמתי. אך פתאום רעש
חזק העיר אותי. מעלי בשמיים הופיעו ציפורי
פלדה גדולים, אחד אחרי שני. עוד לא ראיתי
דבר כזה אף פעם.
"לא אוכל לישון כאן" אמרתי לעצמי, ועפתי
הלאה.

מצאתי בנין גבוה אחר. אך גם שם לא היה קל לישון.
מהחלונות בקע רעש חזק. מישהו שמע מוסיקה, אחר
ראה טלוויזיה, אנשים רבו ביניהם, מישהו צעק.
"האם אנשים כאן בעיר בכלל ישנים?" חשבתי.
הבטתי על הירח והכוכבים ונזכרתי בארובה היפה שלי.
הרעש פסק עם הזמן.
אותו הלילה ראיתי בחלומי את החמניות הצהובות ואת
הדחליל, שלא היה יכול להפחיד אפילו ציפור אחת.

ראיתי ארובה גבוהה. היא מצאה
חן בעיני. הייתה צבועה באדום
ולבן. ובדיוק כשרציתי לרדת
עליה, יצא ממנה ענן של עשן
שחור, וכיסה אותי. כבר לא הייתי
חסידה לבנה. הייתי שחורה.

התעוררתי וראיתי שמש כתומה, ענקית, עולה
לשמיים בין הבתים, וצובעת אותם בגוונים
חמים. קולות בוקר ראשונים הגיעו אלי מהרחוב.
שמעתי צעקות חזקות ורעשי רחוב. הבטתי מגג
הבניין וראיתי המון מכוניות ואנשים.
"זה לא מקום בשבילי" אמרתי, ועפתי הלאה.

וכך המשכתי בדרכי. התעופפתי עכשיו מעל ים כחול ומעל
אוניות גדולות. מסיפוני האוניות נפנפו לי ילדים. ראיתי גם
להקות של דגים שוחות במים.
ואז ראיתי ארובה על סלע קטן. השתוממתי מאוד. לא הבנתי
מה עושה הארובה באמצע הים. אולי היא מחכה לי, חשבתי.
ירדתי. לבסוף יהיה לי מקום שקט ובטוח. דבר יחיד שיכולתי
לשמוע היה רעש הגלים המתנפצים על סלעי החוף. מפעם
לפעם עבר שחף והביט עלי בהשתוממות. כנראה חשב שאני
שחף גדול במיוחד. אך אף אחד לא שאל אותי על כלום.

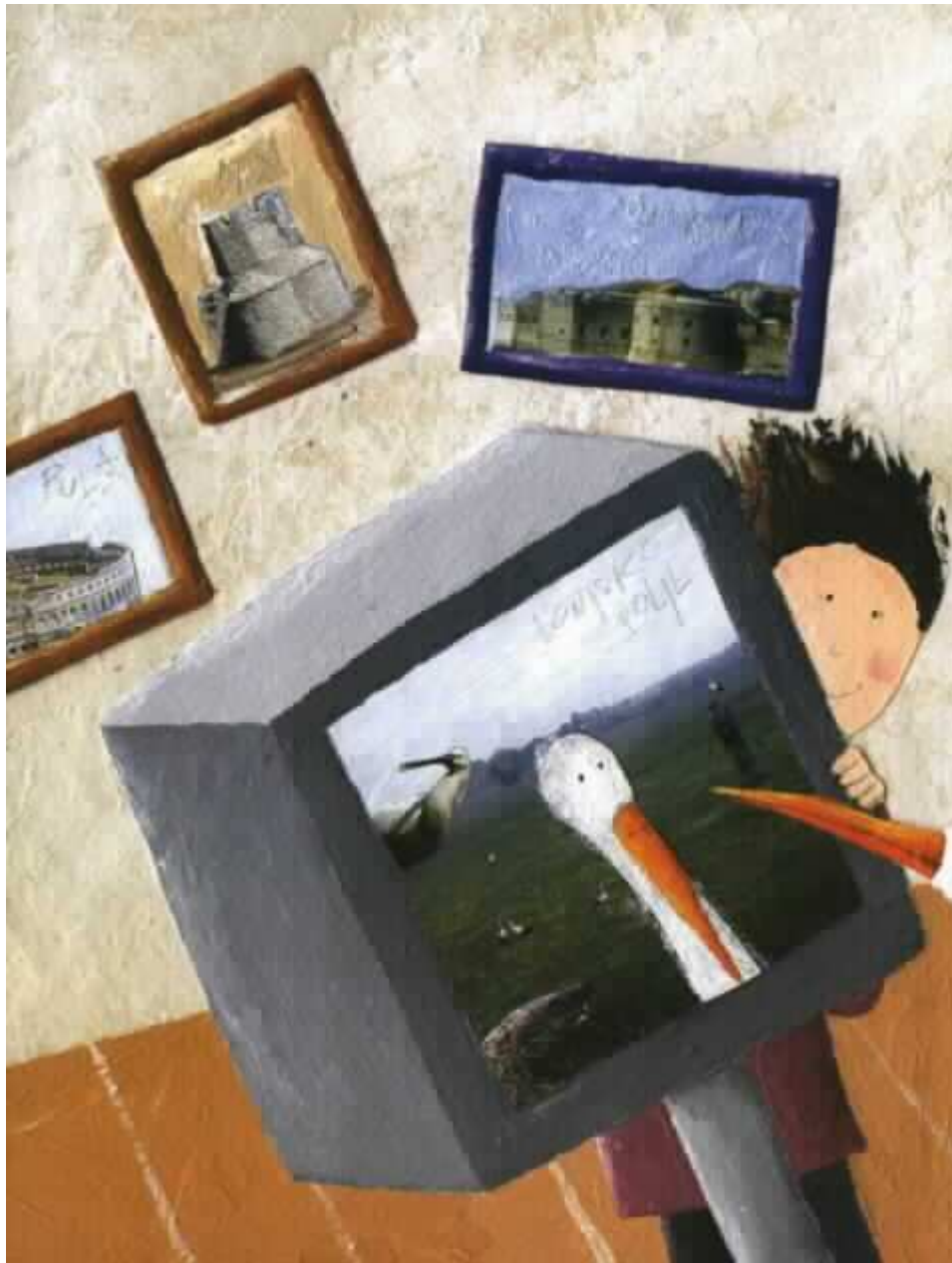

עצמתי את עיני ונרדמתי. אך פתאום אור חזק מאוד העיר אותי.
"מה קרה? מה זה יכול להיות?" חשבתי. פתחתי את עיני
וראיתי שהארובה שלי היא במציאות לא ארובה אלא מגדלור.
ברחתי משם.
וכך המשכתי לעוף זמן רב. ביקרתי בערים רבות, ונשארתי זמן
מה באחדות מהם, אך באף אחד לא מצאתי את גן העדן האבוד
שלי, את החמניות הצהובות והארובה הנפלאה שלי. הייתי כל כך
מיואשת שהחלטתי להתנדב לגן חיות הקרוב ביותר.

אבל בדרך לגן החיות ראיתי בנין בולט
בצבעים עזים. היה עליו סימן ובו כתוב
"קפה אינטרנט". היו שם מסביב ילדים
רבים וחשבתי שאולי זה בית הספר.
מאוד רציתי לשמוע שוב את קולות
הילדים, התקרבותי ואפילו העזתי
להיכנס. ראיתי שכולם יושבים לפני
מרקעים גדולים עם מקלדות. "איזה בית
ספר מוזר" חשבתי.

על מרקע שמולו ישב ילד קטן ראיתי את
תמונת חסידה. התקרבותי. הילד קרא על
כפר שבו חיו חסידות. שם הכפר היה
ציגוץ', בקרואטיה. זה היה כפר החסידות
הראשון באירופה. האם תוכלו להאמין
שחיו שם יותר חסידות מאשר אנשים?

שמחתי מאוד. אחזור לקרואטיה ואמצא את ביתי האבוד.
המראתי והחלטתי לעוף עד שאמצא את הכפר שלי. בדרך
פגשתי קבוצת חסידות. שאלתי לאן מועדות פניהם והסתבר
שהן אמנם עפות אל הכפר ציגוץ'. המלחמה כבר הסתיימה.
הייתי החסידה המאושרת ביותר בעולם.

עפנו זמן רב, אך בסוף הגענו למטרתנו. היו שם קני חסידות בכל מקום.
ארבעים וחמישה קנים ומעל מאתיים חסידות. עד שאבנה את הקן שלי
הצטרפתי לקן קיים כבר.
באותו הלילה ישנתי כבר בשקט. בחלומי ראיתי את החמניות הצהובות.
ובבוקר, כשהתעוררתי ראיתי באמת שדה החמניות. ובאמצע ראיתי את
הדחליל שלא הפחיד אף ציפור. שמעתי ילדים שיוצאים לבית הספר.
ידעתי שמצאתי שוב את ביתי.

